

est procedēdi de cœlo semina ad elementorū conceptionē: quippe q̄ iam plena fu-
 A erāt p̄creata. Aīalium uero æternā propagationem ad Venerē gñandi facultas
 ex humore trāslata est, ut p̄ coitū maris foeminæq̄ cuncta deinceps gignerent.

Propter abscissorū pudēdorū fabulā, etiam nr̄i eum Saturnum uocitarunt,
 ἠὲ τὸν σάδιν, qđ mēbrum uirile declarat, ueluti Sathunnum. Vnde satyros etiā
 ueluti sathunos (q̄ sint in libidinē proni) appellatos opinātur. Falcem ei qđam
 putant attributam, q̄ tempus om̄ia metat, execet, & incidat. Hunc aiunt filios
 suos solitum deuorare, eosdemq̄ rursus euomere. Per qđ similiter significatur
 eum tempus esse, à q̄ uicibus cuncta gignant̄ absumāturq̄, & ex eo denuo re-
 nascantur. Eundē à filio pulsum, qđ aliud est, q̄ tempora senescētia ab his quæ
 p̄st sunt nata, depelli: Vinctum autem, q̄ certa lege naturæ connexa sint tem-
 B pora, uel q̄ om̄es fruges quibusdam uinculis nodisq̄ alternentur. Nam & fal-
 cem uolunt fabulæ in Siciliam decidisse, quod sit terra ista uel maximē fertilis.

Quis deus Ianus, deq̄ uarijs eius dei nominibus ac potestate.

Caput .IX.

ET q̄ Ianum cum Saturno regnasse memorauimus, de Saturno autē qđ
 mythici uel physici existimēt, iam relatū est: de Iano quoq̄ qđ ab utrisq̄
 Liactēt, in medium proferemus. Mythici referunt, regnante Iano, om̄i
 um domos religione ac sanctitate fuisse munitas. Idcircoq̄ ei diuinos honores
 esse decretos, & ob merita introitus & exitus ædium eidē consecratos. Xenon
 quoq̄ primo Italicarū tradit, Ianum in Italia primū dñs templa fecisse, & ri-
 tus instituisse sacrorū: ideo eum in sacrificijs p̄fationem meruisse p̄petuam. Qui
 C dam ideo eum dici bisrōtem putant, q̄ & p̄terita sciuerit, & futura prouiderit.

Sed physici eum magis cōsecrant argumentis diuinitatis. Nā sunt q̄ Ianum
 eundem esse, atq̄ Apollinem & Dianā dicant, & in hoc uno utrunq̄ exprimi
 numen affirmēt. Etem̄ sicut Nigidius q̄q̄ refert, apud Græcos Apollo colit̄, q̄
 absens
 extraneus
 uocat̄. Eiusq̄ aras ante fores suas celebrāt, ipsum exitus & introitus de-
 monstrātes potentē. Idē Apollo apud illos & ἀγυριεύς nuncupat̄, quasi uis p̄po-
 situs urbanis. Illi em̄ uias q̄ intra pomeria sunt, ἀγυριὰς appellant, Dianæ uero,
 ut Triuiæ, uiarū om̄ium iñdem tribuunt potestatem: Sed apud nos Ianum om̄i-
 bus p̄esse ianuis, nomen ostendit, qđ est simile ἀγυριὰς. Nā & cum clauis ac uir-
 ga figurat̄, quasi om̄ium & portarū custos, & rector uiarū. Pronuntiauit Nigi-
 dius Apollinē Ianum esse, Dianamq̄ Ianā, apposita d̄ lra, quæ sæpe i lra cau-
 sa decoris apponit̄, ut reditur, redhibetur, redintegratur, & similia. Ianum q̄
 D dam solem demonstrari uolūt, & ideo geminum, quasi utriusq̄ ianuæ cœlestis
 potentem, q̄ exoriens aperiat diē, occidens claudat: inuocariq̄ primum, quum
 alicui deo res diuina celebratur, ut p̄ eum pateat ad illum deum cui immolatur
 accessus, quasi preces supplicum p̄ portas suas ad deos ipse transmittat. Inde &
 simulacrum eius plerunq̄ fingitur manu dextra trecentorū, & sinistra sexagin-
 ta & quinque numerū tenens, ad demonstrandā anni dimētionem, quæ p̄cipua
 est solis potestas. Alij mundum, id est cœlum, esse uoluerunt, Ianumq̄ ab eun-
 do dictum, q̄ mundus semp̄ eat, dum in orbem uoluitur: & ex se initium faci-
 ens, in se refertur. Vnde Cornificius Etymorū libro tertio, Cicero, inquit, non
 Ianum, sed Eanum noīat, ab eundo. Hinc et Phœnices in sacris imaginem eius
 exprimentes, draconē sinxerunt in orbem redactum, caudāq̄ suā deuorātem,

g iij ut

H o d n
 uerretu
 das manly
 glicd

Ianus quis fue-
 rit deus.